

Brev till Selma Lagerlöf från Valborg Olander: 1930-1931 september - 79

Olander, Valborg,

HS L 1:1

Karlaravagn 99 den 27 Febr. 1931

179

Min älskade!

Än blir du kanske ängslig, när det återigen skrivs så här långt. Men det känns, som om jag hade så mycket att tala om, att det inte kunde rymmas på ett litet papper.

Jag var jag så trött efter att ha vägat mina lemmar ute i halvkoll och snö, att jag bokstaveligen inte orkade skriva. Det var besök hos de två sjuklingarna Augustin och Maria C., som jag inte ville uppskjuta. De är lyckligtvis på bättringen båda två. Men problemet om Augustins framtid står ändå kvar olost.

Kanske jag på samma gång skall svära om dubbelvinn. Jag tänker nog hon kan komma dit ännu någon gång.

Tungen orkar hon nog sköta, det är den elektriska fläktn, som genom sin tyngd anstränger henne. Och då hennes nuvarande praktik mest består i schamponeering, så var hon så orolig, att hennes kinder av rent medlidande skall översy henne.

Det var ju underbart med Svets kinesiska salva, och man får då kanske hoppas, att frk. Lundgren slipper operation. Prots hennes hjältemod att ^{vaga} försäket, är detta dock inte något, som man med glädje inlåter sig på.

Jag förstår vad jungfru-problemet skall irritera också dig. Jag tycker — men aldrig tycker någon, att jag är praktisk i mina idéer —, jag tycker, att du borde ha åtminstone en tjänare, som vore säker på sin sak; antingen i köket eller för det inre, så att frk. Lundgren kunde koppla av en del av sina bekymmer. Jag förstår nog, att en själöständig människa inte kunde vilja stå under hennes kommando, men kanske ändå, om de respekterade varandra och den nykomna finge förhållningsorder, som hon sedan hade att följa utan sublandring. Förslut, att jag "lägger mig i" saken, men frk. Lundgren behöver säkert hindring i arbetet,

och hon är ju underbar och omistlig. Hemmes make finns
nog inte, men krafterna är inte desamma som förr.

Kan inte Ellen få ta barnet med sig i bästa fall?

Så var de Birgers bekanta. Skrev jag hon? Nej, det
var en herre, mig påskickad av ärkebiskopen för att
titta för Augustinistiftelsen, och han hade förmodligen
av Söderblom hört om min bekantskap med dig, eftersom
han började tala om Birger. De hade arbetat tillsammans,
och han var full av beundran för Birgers daglighet samt
önskan om att han skulle få långtids arbete. Jag förstärkte
inte varför jag inte skulle få yppa minnes namn.

Det var riktigt roligt, att friherrinnan C. ringde
något till och var ivrig att få brev. Hemmes gäst är
ett gammal och änkla efter danske hovjägmästern

Collet, född von Geijer. Hemmes "svärska Ellen"
skall om vid sina fyllda 70 spela flickrollen "I
telefon". Det skulle jag inte vilja se.

Jag undrar, apropå teater, om du fått
något klipp från Brüssel angående "Dumungu",
som skulle spelas 20 Februari enligt den där
stora affischen.

Ja låt så skeptisk, när jag berättade om
"David och Saul", som jag skulle se på Operan.
Men vet du: operan var förtjusande i fråga om
musiken. Jag tänkte mig, att du någon gång skulle
kunna orka med de två första akterna, om den
gäves någon gång, när du är här. Handlingen
är ingalunda spännande, men orkestern, kören
och solisterna härliga. Jonatan var så sot, såcke
sin fader - han, som var huvudet högt åt allt folk
endast två midjan, men sjöng så bra. David - Starkman
("David som David") också förtjusande som sångare, men
halvnaken, som han var, hade han att visa världiga
armar, ben och en sådan fruntimmersnacke sedan!

Anna Hagelius med sin heta själ hade blivit
så hänförd av musiken vid premiären och sedan
så röd av kompositören Carl Nielsens själbio-
grafiska bok "En min fyndig Berudom", att hon ville
göra allt för att verket skulle göra lycka. Hon hade
telefonerat till Stockholms alla kyrkkoherdar, för att
få att intressera dem (Bokanden med fru satt
mycket nära oss på parken) och först och främst
bearbetat alla större tidningar, att de skulle agitera
för operans återuppgatagande. Om det var hemmes
verk, att så skedd, vet jag inte, men nog var
det röda tycket de kvällar operan nu gavs, och
själv gick hon dit alla gånger. Jag tog, att löst,
något diuretika hade skrivit till, så att han har
vil blivit trygg till neder igen.

Kanske du kan rekommendera honom för
"de frutlösa"? Det var ju synd, att du skulle
glänsa och anstränga dig för en sak, som du inte
tror på. Men jag gissar, att det, som du gjorde,
ändå var bra.

Vi hade dagstaf-höring i vår klubb. Jag
tyckte vi inte skulle börja någon "läg" bok, utan
tillna kom med, utan hade valt ut "Ridspåret"
och din berättelse om Eschde, vilka båda höligt
seulerades. Naturligtvis voro alla uppslagna, så
att de inte kunde tåga under höningen, ärr förädrast
mot Lotka Geijer.

Jag har också varit på Internationella
klubben, för första gången under de Reichthals regime,
där Eliel Lofgren meddelade intyget från sin
vistelse i Jerusalem såsom domare i Klagomars-
affären. Han fick inte yppa hur dommen lyder, men
det är någon myndighet i England, som ännu
inte har tagit ord av den. Man kan endast gissa.

Lofgren var givetvis respektlös och hållningslös, tyckte
jag. Låt vara, att han kallade sitt föredrag ett kåseri,
men för intet sätt kom det fram något uttryck av
gripelighet inför alla minnessrika platser, och inte
hade han förmåga att klargöra alla de olika lokaliteternas
läge. Hans skämt eller ironi gick i alla fall rättist
ut över alla religioner, både kristna, judar och mohammedaner.
Han talade om "morfar Joakim", som var portvärdet och
nyttfickte, att föräldrarna glömt kvar "pojken" i Jerusalem
om judernas "sullar eller ved dröheter", o.s.v. Jag
undrar vad Dr. Ehrenpreis och Bonnier tyckte. Den lille
Ligue Jacobson/judinnan, som är scientist/ var mycket
upprörd över tonen. Bonnier talade jag med vid
utgången, men ville inte fråga ^(om hans åsikt) när så många stodo omkring.
Den dagen har legat sjuk ett par veckor, sade han,
men är nu bättre.

En närande sak vill han dröja vid, sade Lofgren, "där
att du påminner om Schen Laqetof". Det var den engelske
missionen, som nu i 30 år väntat på Jesu återkomst till Him-
melsfjällberget (och som inte kan låta bli bjuda pilgrimer
på de där). I American Colony hade han varit. De hade inte
vilat vara kommunister, sedan de blivit rika, påstod
han, men studerna är nu bilagda, väste han genom
de senaste underättelserna därifrån. - Det underbarast
av allt, vad han sett där i landet, var i Hebron. Mamre,
Abrahams och Saras grav, tror jag - Inträde är förbjudet,
men för dessa herrars domare öppnades tillgång överallt.

Skratte fick man, det kunde inte hjälpas, men jag
tyckte han var litet för mycket hållningslös, ville ron å
tout point.

Äroval om, älskade! Förslut slarvet!
Tack än en gång för brevet i går! Skicka mig
arbete, är du så snäll! Hälsar frk. Lundgren!
Vän alltid

— Kallberg